

Nr 266.

Av herrar **Fast** och **Hansson** i Gårda, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 24, med förslag till förordning om särskilda avdrag vid 1920 års taxering till beviljning för inkomst.

Kungl. Maj:ts proposition nr 24 om särskilda avdrag vid 1920 års taxering till beviljning av inkomst innehåller i det närmaste samma bestämmelser som de som stadgades för 1919 års taxering.

Dessa avdrag verkade ej så lindrande av individens skattetryck som man hade väntat, ty genom penningvärdets fall höjdes lönerna, och avdragen kunde därför ej komma till synnerligen stor tillämpning, ty oaktat lönerna har ökats, har ej den mindre bemedlade klassens ekonomiska bärkraft stegrats.

Taxeringsnämnderna kunna säkerligen intyga, att avdragen vid 1919 års taxering verkade rätt illusoriska, och i många fall, där ömmande omständigheter förelågo, blev skattebördan rent av omöjlig att bära.

Vid 1919 års riksdag begärdes i motion i andra kammaren nr 332 av herr Karlsson i Vätö, att riksdagen måtte besluta, att de särskilda avdragen finge tillämpas för skattskyldig, som icke taxerats till inkomst och förmögenhetsskatt till belopp ej överstigande 3,700 kronor.

Bevillningsutskottet anförde med anledning av denna motion, »att den nog kunde i och för sig vara beaktansvärd, men som de statistiska beräkningar, som ligga till grund för propositionen, utgått från gränstalet 3,000 kronor och man icke äger möjlighet att överskåda konsekvenserna för särskilt kommunerna av en höjning av gränstalet, har utskottet funnit sig icke kunna tillstyrka motionärens förslag.»

De farhågor, som bevillningsutskottet uttalat, neutraliseras ju i rätt stor utsträckning genom det förhållandet, att kommunen själv genom

taxeringsnämnderna har att pröva det föreliggande behovet av tillämpningen av särskilda avdrag för såväl hela grupper som enskilda skattebetalande individer. Såväl kommunens som den enskilde individens intresse kunna ju här prövas, och skattelindring kan då givas åtminstone så långt som kommunens ekonomiska förhållande det medger, om skatteförordningen lägges efter en sådan linje, att ett sådant hänsynstagande är möjligt.

Det är ej blott individens taxerade inkomstbelopp som är avgörande för kommunernas ekonomi, utan i ännu högre grad, i vad utsträckning skatten verkligen erlägges. Det ligger synnerligen nära till hands att antaga, att om skattebeloppen bliva allt för höga, så kommer också skatterestanserna att stiga i oroväckande grad.

Lagen om införsel i lön kan ej förhindra detta förhållande, ty kommunen har ju skyldighet att tillse, att dess innevånare ej sakna det nödvändigaste för livets uppehälle. Det skulle ju vara rätt meningslöst att först hänsynslöst indriva skatten, för att sedan kommunen på ena eller andra sättet skulle se sig pliktig att ekonomiskt understödja den skattebetalande.

Det är nog mera än bara antagligt, att om skatten ej blir högre än att den rimligen kan bäras, så kommer den skattebetalande att anstränga sig till det yttersta för att betala honom påförd skatt, och då erhåller kommunen lika stort ekonomiskt utbyte med större bevillningsfritt avdrag, samtidigt som både samhället och individen rent moraliskt vunnit ej oväsentligt.

Om de särskilda avdragen ej voro tillräckliga, då det gällde 1919 års taxering som avsåg 1918 års inkomst, så komma dessa, om väsentligen samma avdrag skall tillämpas vid 1920 års taxering, att bliva ännu obilligare.

Levadskostnadsstegringen har fortgått, härigenom har ju också lönerna måst ökas. De inkomsttagare, som ha att räkna staten som arbetsgivare, ha av riksdagen fått sina löner ökade, och torde det ej bliva synnerligen många av vare sig dessa grupper eller inom industriarbetaregrupperna, som komma i åtnjutande av särskilda avdrag enligt den nu föreliggande propositionen.

Vi anse det därför vara både genomförbart med hänsyn till kommunernas ekonomi, som ock nödvändigt för den skattebetalande individen, att dessa särskilda avdrag höjas av innevarande års riksdag, och få vi med stöd av vad vi i ovan anført, hemställa,

att riksdagen måtte besluta följande förändring i Kungl. Maj:ts proposition nr 24 om särskilda avdrag vid 1920 års taxering till beviljning för inkomst.

1 §.

Vid 1920 års taxering — — — — —
 för ett belopp av mera än 4,000 kronor, lända till
 efter rättelse vad här nedan sägs.

2 §.

För skattskyldig — — — — —
 till ledning vid taxeringen,

ej uppgår till 2,000 kronor,
 med högst 50 procent för ett barn
 » » 60 » » två »
 » » 70 » » tre »
 » » 80 » » fyra eller flera barn,

uppgår till 2,000 men ej till 2,500 kronor
 med högst 40 procent för ett barn
 » » 50 » » två »
 » » 60 » » tre »
 » » 70 » » fyra eller flera barn,

uppgår till 2,500 men ej till 3,000 kronor,
 med högst 35 procent för ett barn
 » » 40 » » två »
 » » 45 » » tre »
 » » 50 » » fyra eller flera barn,

uppgår till 3,000 men ej till 3,500 kronor,
 med högst 25 procent för ett barn
 » » 30 » » två »
 » » 35 » » tre »
 » » 40 » » fyra eller flera barn,

uppgår till 3,500 men ej till 4,000 kronor,
 med högst 15 procent för ett barn
 » » 20 » » två eller tre barn
 » » 25 » » fyra eller flera barn.

3 §.

Annan skattskyldig — — — — —
 ovan sagts,
 ej uppgår till 2,000 kronor med högst 30 procent,
 uppgår till 2,000 men ej till 3,000 kronor med
 högst 20 procent,
 uppgår till 3,000 men ej till 4,000 kronor med
 högst 10 procent.
 Övriga paragrafer oförändrade.

Stockholm den 24 januari 1920.

Erik Fast.

G. W. Hansson,
 Gårda.

Nr 267.

Av herr **Svedberg m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 22, med förslag till förordning om uppskattning av mark i och för framdeles skeende taxering till jordvärde- eller jordrättestegringskatt.

Lika lydande med motion nr 172 i första kammaren.

Stockholm den 24 januari 1920.

J. N. Svedberg.

J. Jonsson,
 Källerräng.

G. A. Johanson,
 Hallagården.

Oscar Ericson.

E. G. Nilsson.

C. G. Olsson.

P. J. Edberg.